

Oponentský posudek bakalářské práce

Autorka: Adéla PĚKNÁ, FF JCU v Českých Budějovicích

Téma: *Analýza české a španělské odborné terminologie v oblasti dědického práva*

Autorka předkládané bakalářské práce si vybrala vzhledem ke studovanému oboru neprávnického zaměření náročné téma, když se pokusila zmapovat a porovnat právní úpravu dědického práva ve sledovaných zemích a rozebrat příslušnou terminologii „z hlediska jazykové ekvivalence a nejvhodnějšího překladu“ (s. 8).

Předkládaná bakalářská práce je přínosná v heuristické rovině snahou o zpracování zvoleného tématu z oblasti srovnávacího práva, které v integrované Evropě neustále nabývá na významu. Především je nutno ocenit poctivou práci s relevantními španělskými zdroji.

Práce je rozdělena mimo úvod a závěr do šesti kapitol, když první čtyři mají čtenáře seznámit s dědickým právem obou zemí, zatímco další dvě jsou avizovaný terminologický rozbor a následný glosář. Z hlediska struktury narazíme na několik nesrovnalostí. Vzhledem ke komparativnímu pojetí by bylo vhodné, aby si více odpovídalo členění kapitol popisujících vnitrostátní úpravy dědického práva. Již samotné názvy kapitol jsou matoucí: Historický exkurs v oblasti českého dědického práva (který přitom zahrnuje zejména aktuálně účinnou úpravu) v. Problematika dědického práva ve Španělsku (která naopak v dílu 4.13 nelogicky zahrnuje i komparaci obou vnitrostátních úprav, přičemž stejný titul nese i podkapitola 5.2).

Po věcné stránce je možno práci označit za poměrně zdařilou. Autorka se navzdory absenci úplného právního vzdělání dokázala zorientovat ve studovaných úpravách. Faktická pochybení jako uvádění novely občanského zákoníku č. 509/1991 Sb. na stejné úrovni členění jako skutečné kodexy z let 1950, 1964 a 2012 či používání staré terminologie (např. neopomenutelný dědic), se tak v popisných pasážích vyskytují zřídka.

Jazykový rozbor v šesté kapitole, v němž se autorka pokouší nalézt míru jazykové a právní ekvivalence jednotlivých španělských termínů a jejich českých protějšků, trpí nejasností systému excerpcí analyzovaných termínů. Autorka na s. 43 tvrdí, že rozbor bude proveden porovnáním zdrojů dědického práva v obou zemích, tedy příslušných občanských zákoníků, nezdá se však, že by se tím důsledně řídila. K analýze např. nabízí termín „*codicilo*“, u něhož sama tvrdí, že se v „*Código civil*“ nenachází, obdobně např. „*testamento alógrafo*“, kterýžto legální pojem nezná ani jedna platná právní úprava. Jelikož tak není zřejmé, kdy se jedná o legální termíny, kdy o pojmy teoretické a kdy o slovníková hesla, komparativní třídění pojmů na existující pouze v českém či španělském právu a interpretace těchto výsledků jsou do jisté míry irelevantní. Podobně mám trochu problém s glosářem, kde autorka u některých španělských výrazů uvádí vícero možných překladových řešení, která si ne vždy odpovídají (např. u *abintestato*, *causante*, *fe publica*, *sucesión*...). Není tak zřejmé, jaké řešení autorka považuje v daném kontextu za nejvhodnější.

Naopak je možno vyzdvihnout velkou snahu o dobrání se studijního materiálu, viz uváděný kontakt se španělskými právníky. Po metodologické a formální stránce se práce rovněž jeví dobře, neboť autorka prokázala, že ovládá základní postupy a metody vědecké práce, čímž naplnila hlavní očekávaný cíl závěrečných kvalifikačních prací.

Celkový dojem z předkládané bakalářské práce je příznivý, nicméně vzhledem k výhradám ke struktuře a jazykovému rozboru ji navrhuji klasifikovat známkou **velmi dobře**.

České Budějovice, 17. 6. 2015

JUDr. Mgr. Ivo Petru, Ph.D.